5. Peygamberimizin Hira'da Tefekkür Günleri

Örnek yaşantısıyla hepimize kılavuzluk yapan Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v) Mekkeli müşriklerle aynı toplumda yaşamasına rağmen putlara tapmıyor ve Mekkeli müşriklerin âdetlerine uymuyordu. Onlar gibi yaşamasa da onların kötü yaşantısından rahatsızlık duyuyordu. Mekke toplumundaki şirkin, ahlaksızlığın, haksızlığın yaygın olması onu üzüyordu.

Bu yüzden Mekke'den uzaklaşarak şehrin yaklaşık altı kilometre kuzeyinde bulunan Nur Dağı'ndaki Hira Mağarası'nda inzivaya çekilmeye başlamıştı. Ahlakı ile herkesi imrendiren Peygamberimizin Hira'da tefekkür günleri başlamıştı.

Otuz beş yaşından itibaren bunu daha sık yapmaya başlamıştı. Hira Mağarası'na çıkarken yanına yiyecek alıyordu. Bir müddet kalıyor yiyeceği bitince tekrar Mekke'ye geliyordu. Her Mekke'ye gelişinde Kâbe'yi tavaf ediyordu.

Hz. Muhammed (s.a.v), Hira Mağarası'nda kaldığı günlerde kendisini derin düşüncelere vererek Allahın varlığını, birliğini, kudret ve azametini, kainatı nasıl var ettiğini, dünyayı nasıl yaşamaya hazır hâle getirdiğini tefekkür ediyordu. Ayrıca içinde yaşadığı toplumun ahlaki bozulmalarını ve Allah'a olan ihtiyaçlarını, düşünüyordu. Bu süreçte Peygamberimiz, gördüğü ve nübüvvetin ilk müjdecisi olarak yorumlanan sadık rüyalardan sonra sık sık yalnız kalmak istiyor ve bu mağarada tefekküre dalıyordu.

Peygamberimiz kırk yaşına yaklaşmış ve son birkaç yıl Ramazan aylarını Hira Mağarası'nda geçirmeye başlamıştı. Peygamberimizin Hira Mağarası'nda geçirdiği günler âdeta vahiy sürecine bir hazırlıktı.

YAĞMUR

Vareden'in adıyla insanlığa inen Nur
Bir gece yansıyınca kente Sibir dağından
Toprağı kirlerinden arındırır bir Yağmur
Kutlu bir zaferdir bu ebabil dudağından
Rahmet vadilerinden boşanır ab-ı hayat
En müstesna doğuşa hamiledir kainat.

Yıllardır bozbulanık suları yudumladım,
Bir pelikan hüznüyle yürüdüm kumsalları,
Yağmur, seni bekleyen bir taş da ben olsaydım.

Hasretin alev alev içime bir an düştü,
Değişti hayal köşküm, gözümde viran düştü,
Sonsuzluk çiçeklerle donandı yüreğimde,
Yağmalanmış ruhuma yeni bir devran düştü.

İhtiyar cübbesinden kan süzülür Nebi'nin,
Gökyüzü dalgalanır ipekten kanatlarla,
Mehtabını düşlerken o mühür sahibinin,
Sarsılır Ebu Kubeys kovulmuş feryatlarla,
Evlerin arasına dikilir yeşil bayrak,
Yeryüzü avaredir, yapayalnız ve kurak.

Zaman, ayaklarımda tükendi adım adım,
Heyûla, bir ağ gibi ördü rüyalarımı,
Çölde seni özleyen bir kuş da ben olsaydım.

Yağmur, gülşenimize sensiz, baldıran düştü,
Düşmanlık içimizde; dostluklar yaban düştü,
Yenilgi, ilmek ilmek düğümlendi tarihe,
Her sayfaya talihsiz binlerce kurban düştü.

Bir güzide mektuptur, çağların ötesinden,
Ulaşır intizarın yaldızlı sabahına,
Yayılır o en büyük muştu, pazartesinden,
Beyazlık dokunmuştur gecenin siyahına,
Susuzluktan dudağı çatlayan gönüllerin,
Sükutu yar, sevinci dualar kadar derin.

Çaresiz bir takvimden yalnızlığa gün saydım,
Bir cezir yaşadım ki, yaşanmamış mazide,
Dokunduğun küçük bir nakış da ben olsaydım.

Sensiz, kaldırımlara nice güzel can düştü,
Göğsümüzden umutlar bican düştü,
Yağmur, kaybettik bütün hazinesini ceddin,
En son, avucumuzdan inci ve mercan düştü.

Melekler sağnak sağnak gülümser maveradan,
Gümüş ibrik taşıyan zümrüt gagalı kuşlar,
Mutluluk nağmeleri işitirler Hıradan,
Bir devrim korkusuyla halkalanır yokuşlar,
Bir bebeğin secdeye uzanırken elleri,
Paramparça, ateşler şahının hayalleri.

Keşke bir gölge kadar yakınında dursaydım,
O mücella çehreni izleseydim ebedi,
Sana sırılsıklam bir bakış da ben olsaydım.

Sarardı yeşil yaprak; dal koptu; fidan düştü,
Baykuşa çifte yalı; bülbüle zindan düştü,
Katil sinekler deldi hicabın perdesini,
İstiklal boşluğunda arılar nadan düştü.

Dolaşan ben olsaydım Save'nin damarında,
Tablosunu yapardım yıkılan her kulenin,
Ebedi aşka giden esrarlı yollarında,
Senden bir kıvılcımın, süreyya bir şulenin,
Tarasaydım bengisu fışkıran kakülünü,
On asırlık ocağın savururdum külünü.

Bazen kendine aşık deli bir fırtınaydım,
Fırtınalar önünde bazen bir kuru yaprak,
Uğrunda koparılan bir baş da ben olsaydım.

Sensizlik depremiyle hancı düştü; han düştü,
Mazluma sürgün evi; zalime cihan düştü,
Sana meftun ve hayran, sana ram olanlara,
Bir bela tünelinde ağır imtihan düştü.

Badiye yaylasında koklasaydım izini,
Kefenimi biçseydi Ebva'da esen rüzgar,
Seninle yıkasaydım acılar dehlizini,
Ne kaderi suçlamak kalırdı, ne intihar.
Üstüne pırıl pırıl damladığın bir kaya,
Bir hurma çekirdeği tercihimdir dünyaya.

Suskunluğa dönüştü sokaklarda feryadım,
Tereddüt oymak oymak kemirdi gururumu,
Bahira'dan süzülen bir yaş da ben olsaydım.

Haritanın en beyaz noktasına kan düştü,
Kırıldı adaletin kılıcı; kalkan düştü,
Mahkumlar yargılıyor; hakimler mahkum şimdi,
Hakların temeline sanki bir volkan düştü.

Firakınla kavrulur çölde kum taneleri,
Ahuların içinde sevdan akkor gibidir,
Erdemin, bereketin doldurur haneleri,
Sensiz hayat toprağın sırtında ur gibidir,
Şemsiyesi altında yürürsün bulutların,
Sensiz, yükü zehirdir en güzel imbatların.

Devlerin esrarını aynalara sorsaydım,
Çözülürdü zihnimde buzlanmış düşünceler,
Okşadığın bir parça kumaş da ben olsaydım.

Sensiz, tutunduğumuz dallardan yılan düştü,
İlkin karardı yollar, sonra heyelan düştü,
Güvenilen dağlara kar yağdı birer birer,
Sensizlik diyarından püsküllü yalan düştü.

Yağmur, duysam içimin göklerinden sesini,
Yağarsın; taşlar bile yemyeşil filizlenir,
Yıldırımlar parçalar çirkefin gövdesini,
Sel gider ve zulmetin çöplüğü temizlenir,
Yağmur, bir gün kurtulup çağın kundaklarından,
Alsam, ölümsüzlüğü billur dudaklarından.

Madeni arzuların ardında seyre daldım,
Küflü bir manzaranın çürüyen güllerini,
Senin için görülen bir düş de ben olsaydım.

Şehirler kabus dolu; köylere duman düştü,
Tersine döndü her şey sanki; asuman düştü,
Kırık bir kayık kaldı elimizde, hayali,
Hazindir ki; dertleri aşmaya umman düştü.

Ay gibisin, güneşler parlıyor gözlerinde
Senin tutkunla mecnun geziyor güneş ve ay
Her damla bir yıldızı süslüyor göklerinde
Sümeyra'yı arıyor her damlada bir saray
Tohumlar ve iklimler senindir, mevsim senin
Mekanın fırçasında solmayan resim senin.

Yağmur, bir gün elini ellerimde bulsaydım,
Güzellik şahikası gülümserdi yüzüme
Senin visalinle bir gülmüş te ben olsaydım.

Tavanı çöktü aşkın; duvarlar üryan düştü,
Toplumun gündemine koyu bir isyan düştü,
İniltiler geliyor doğudan ve batıdan,
Sensizlikten bozulan dengeye ziyan düştü.

Islaklığı sanadır ahımın, efganımın,
İçimde hicranınla tutuşuyor nağmeler,
Sendendir eskimeyen cevheri efkarımın,
Nazarın ok misali karanlıkları deler.
Bu değirmen seninle dönüyor; ahenk senin,
Renkleri birbirinden ayıran mihenk senin.

Bir hüzün ülkesine gömülüp kaldı adım,
Kapanıyor yüzüme aralanan kapılar,
Sana hicret eden bir Kureyş de ben olsaydım.

Yağmur, ayrılığıma seninle derman düştü,
Beynimin merkezine ölümsüz ferman düştü,
Silindi hayalimden bütün efsunu ömrün,
Bir dönüm noktasında aklıma Rahman düştü.

Nefesinle yeniden çizilecek desenler,
Çehreler yepyeni bir değişim geçirecek,
Aydınlığa nurunla kavuşacak mahzenler,
Anneler çocuklara hep seni içirecek,
Yağmur, seninle biter susuzluğu evrenin,
Sana mü'mindir sema; sana muhtaçtır zemin.

Damar damar seninle, hep seninle dolsaydım,
Batılı yıkmak için kuşandığın kılıcın,
Kabzasında bir dirhem gümüş de ben olsaydım.

Kardeşler arasına heyhat, su-i zan düştü,
Zedelendi sağduyu; körleşen iz'an düştü,
Şarkısıyla yaşadık yıllar yılı baharın,
İnsanlık bahçemize sensizlik hazan düştü.

Yağmur, seni bekleyen bir taş da ben olsaydım,
Çölde seni özleyen bir kuş da ben olsaydım,
Dokunduğun küçük bir nakış da ben olsaydım,
Sana sırılsıklam bir bakış da ben olsaydım,
Uğrunda koparılan bir baş da ben olsaydım,
Bahira'dan süzülen bir yaş da ben olsaydım,
Okşadığın bir parça kumaş da ben olsaydım,
Senin için görülen bir düş de ben olsaydım,
Yeryüzünde seni bir görmüş de ben olsaydım,
Sana hicret eden bir Kureyş de ben olsaydım,
Damar damar seninle, hep seninle dolsaydım,
Batılı yıkmak için kuşandığın kılıcın, Kabzasında
bir dirhem gümüş de ben olsaydım...

Nurullah Genç
Yağmur, s.106